Daniel Lăcătuș

Femeia aceea

That woman

Editura Stef

Daniel Lăcătuș

Femeia aceea

That woman

Translation: Mădălina Bănucu

Editura Stef

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LĂCĂTUŞ, DANIEL
Femeia aceea = That woman / Daniel Lăcătuş. - Iaşi : Stef, 2016
ISBN 978-606-575-529-1

821.135.1-1=111=135.1

Daniel Lăcătuș: Femeia aceea = That woman

Cuprins

Nu-l vreau pe √-1

cât de mult timp a trecut
de atunci din timpul şcolii
când am întâlnit prima dată pe √-1
o amintire vie
ca şi când ar fi tăiată în timp
sala sferică
zeci de capete rotunde
şi profesoara noastră de matematică
etalându-şi geometria formelor sale
multă vreme am crezut
că ea era necunoscuta din ecuaţiile mele
într-o zi ne-a vorbit
despre radicali
şi îmi amintesc că am plâns
bătând cu pumnii în masă
şi am ţipăt nu-l vreau pe √-1
acest număr care a crescut
în mine ca o nelinişte

I don't want √-1

it's been so long
since my school days
when I first encountered √-1
a living memory
as if cut out of time
the spherical room
dozens of round heads
and our math teacher
showing off the geometry of her shape
a long time I believed
she was the x in my equations
we spoke one day
of radicals
and I remember crying
beating my fists on the table
and shouting I don't want √-1
this number that grew
in me like an anxiety

Bunica

în ciuda faptului că picioarele ei sunt obosite
şi tot trupul i-a îmbătrânit odată cu vârsta
aleargă dintr-o parte în alta cât e ziua de lungă
la fiecare pas își cască ochii
peste pământul pe care îl pășește în tălpile goale
ca într-un ritual străvechi și sacru
în jur totul miroase a flori ofilite a tămâie și a uitare
doar foșnetul frunzelor mai ascute ușor aripile visului
și câinele care parcă păzește veșnicia

dacă floarea s-ar numi ca ea
ar fi primăvară pe fiecare petală

Grandmother

regardless of the fact that her legs are tired
and her entire body has grown old with age
she runs to and fro from dawn till dusk
with each step her eyes wide open
on the ground she steps on barefooted
as if in a secular and sacred rite
everything smells of dead incense leaves and of oblivion
only the rustle of leaves lightly sharpens the dream’s wings
and the dog that seems to guard eternity

if the flower had her name
it would be spring on every petal

Cimitirul din gândurile mele

noaptea a pus stăpânire pe mine
lovindu-mi memoria pentru totdeauna
cu acel strigăt care mi-a intrat în carne
ca să prindă rădăcini
cu acele feţe strălucind ca nişte candele
într-o biserică antică
asemeni unui animal de pradă
durerea mă devora dinăuntru
cimitirul din gândurile mele
vuia de rafale ca o vijelie
cădeau obuze avioane rachete
bulgări enormi de pământ
cădeau oameni în fiecare clipă
din toate direcţiile zburau cu graţie gloanţe
ziua focurile se răreau
se opreau perioade lungi
aşa a fost zi după zi
noapte după noapte
din camerele cu geamurile făcute zob
cu pereţii muşcaţi de gloanţe
am sfârşit prin a aştepta
căzând peste mine bucăţi de cer

The cemetery in my thoughts

night has overtaken me
hitting my memory forever
with that shout which has entered my flesh
to take root
with those faces shinning like candles
in an ancient church
much like a beast of prey
pain devoured me from within
the cemetery in my thoughts
raged with the storms like a blizzard
fell shrapnel planes rockets
enormous clumps of earth
people fell each and every second
bullets flew gracefully from all directions
by day the fires lessened
stopped for long periods
so it went day after day
night after night
from the rooms with shattered windows
with walls bitten by bullets
I ended up waiting
pieces of sky falling on me

în lume nu se mai moare de holeră sau de cancer

Se aud zgomote de pușcă
într-o pădure lângă Donețk
și un stol de porumbei ce zboară
în încercări eșuate de a evita măcelul

în aceeași frenezie
sunet de rachete răsună în Fâșia Gaza
și un copil palestinian moare
ca simbol al păcii

strigăte-n turbare aproape de Homs
și un convoi umanitar este măcinat
de rebeli frustrați

într-un videoclip televizat
un jurnalist este ucis prin împușcare
în numele lui Allah

în lume nu se mai moare
de holeră sau de cancer
în același număr
ca cei uciși de arme

the world no longer dies of cholera or of cancer

Gunfire is heard
in a forest near Donetsk
and a flock of pigeons flies
trying uselessly to avoid the slaughter

with the same frenzy
rockets resound in the Gaza Strip
and a Palestinian child dies
in the name of peace

rabid shouts near Homs
and a humanitarian convoy is crushed
by frustrated rebels

in a televised clip
a journalist is shot to death
in the name of Allah

the world no longer dies
of cholera or of cancer
in the same number
as those killed by weapons

Lumea

lumea de mult îmi pare
o grotă cenuşie
prea dornică de câştig
prea îndrăgostită de bârfă
și-a pierdut demult credința
lăsând în urmă ruinele
o blasfemie creată de om
pentru propria sa distrugere
când voi fi mare poate
că voi face pe-a teroristul
cu deturnare de avioane
şi luare de ostatici
precum la televizor
ca în numele lui Allah să ucid
şi să mor în lupte sfinte

The world

the world has long seemed
an ashen cave
too desirous of gain
too amorous of gossip
it has long ago lost faith
leaving behind ruins
a man-made blasphemy
for his own destruction
when I grow up
I might play terrorist
hijacking planes
and taking hostages
like on television
in the name of Allah to kill
and die in holy battle

astăzi este duminică

astăzi este duminică
o zi perfectă pentru a pune capăt
văitărilor mele și pentru a plăti tribut
celor care m-au decepționat
nu îmi pare rău să spun
am rupt acele poezii de dragoste
în care muza mea ai fost tu
o sticlă de bere și un gram de cocaină
și mi-am spălat rănile
în izvorul ochilor batjocoriți

n-am fost fericit nici măcar în uter
unde a trebuit să suport
pudra de hașiș amestecată cu tutun
dar astăzi este duminică
mulțimi de lumânări
vor arde amintirea unei vieți boeme
ca o lampă întunecată din trecutul meu

today it's Sunday

today it's Sunday
the perfect day to bring an end
to my whining and to pay tribute
to those who have disappointed me
I'm not sorry to say
I've ripped up those love poems
in which my muse were you
a beer bottle and a gram of coke
and I've bathed my wounds
in the river of mocked eyes

I was unhappy even in the uterus
where I had to bear
hash mixed with tobacco
but today it's Sunday
plenty of candles
will burn in the memory of a bohemian life
like a dark lamp from my past

Femeia aceea

Era o voce ușoară precum glasul unui cerșetor
cântecul cursese mai apoi de-a lungul gâtului meu
pentru a năvăli puternic ca o revărsare de ape
în cap unde s-a învârtejit îndelung înainte să adorm
ochii îmi erau sub asediul acelei femei
care cu privirea ei poate sfărâma armele zeilor desfrânați
și care îmi amintea de bunica mea
ce a murit cu numele libertății între dinți
a învins holera și cancerul
dar au răpus-o gloanţele
de atunci scriu pe sicriul defunctei
până într-o zi când i se vor deschide pleoapele

auzeam urcând cântecul în trupul acelei femei
umflându-i sânii și străbătându-i mâinile
și picioarele și coastele în ondulații fantastice
în ochii ei se deschideau irisurile ca niște eclipse
iar cântecul acela a reușit să mă pătrundă și pe mine

That woman

Was a quiet voice like the voice of a beggar
later the song had flown along my neck
to strongly rush like a deluge of water
to my head where it spun at length before I fell asleep
my eyes where under siege by that woman
who with her gaze can shatter the weapons of lecherous gods
and who reminded me of my grandmother
who died with liberty between her lips
defeated cholera and cancer
but was killed by bullets
since then I've written on the dead woman's coffin
till one day her eyelids will open

I could hear the song climbing in that woman's body
expanding her breasts and crossing her hands
and legs and ribs in marvelous ripples
in her eyes the irises opened like eclipses
and that song contrived to penetrate me as well

Cine e femeia aceasta?

Am privit-o în ochi
și am crezut că descopăr alte lumi.
Are brațe, are picioare
și o sută de ochi deschiși ca niște uși.
Cine e femeia aceasta oare?
De ea se tem până și strigoii,
căci tot ce atinge se destramă.
Cine e femeia aceasta
care îmbrățișează focul fără să se ardă?

Who is this woman?

I looked her in the eye
and thought I was discovering other worlds.
She has arms, she has legs
and a hundred eyes open like doors.
I wonder who this woman is?
Even ghouls are scared of her,
for all she touches turns to dust.
Who is this woman
who embraces fire without getting burned?

Singura mea libertate

Purta un vechi costum femeiesc
cu inserții de dantelă pe umeri,
o rochie neagră strânsă pe trup,
care îi scotea puternic în evidență
tocmai ce încerca să ascundă.

Mai grav și mai adânc
decât gândurile mele
îmi sunau în minte
ecourile pașilor cu care
își mișca picioarele
în camera alăturată.

Singura mea libertate
a fost să mă las
stăpânit de frumusețea ei

My only freedom

She wore an old, female garment
with lace inserts on the shoulders,
a slinky black dress,
that strongly emphasized
exactly what she wanted hidden.

Graver and deeper
than my thoughts
resounded in my mind
the echoes of the steps
of her feet
in the adjoining room.

My only freedom
was letting myself
be overtaken by her beauty

Vă vorbesc despre mama mea

Vă vorbesc despre mama mea,
care cuprinde trecutul,
prezentul şi viitorul
într-o singură bătaie de inimă.

Mama mea,
care este talismanul meu
şi-n trupul căreia stă
toată graţia alchimiei.

Vă vorbesc despre mama mea,
care a inventat paradisul
pentru a-şi ascunde durerea

I'm telling you about my mother

I'm telling you about my mother,
who encompasses past
present and future
in a single heartbeat.

My mother,
who is my talisman
and in whose body lies
the entire grace of alchemy.

I'm telling you about my mother,
who invented paradise
to hide her pain

Vă vorbesc despre tatăl meu

cel care a cunoscut
stratul gros de zăpadă din Siberia,
vânturile din Kabul.
La Delhi, a văzut morţii
scuturându-se de praf
şi a îngenunchiat dragonul chinezesc.

Tatăl meu,
care a privit în ochi zeităţile din Nara,
la Delfi a stat de vorbă cu oracolul
şi a respirat cenuşă-n Gange.

Nici tăria lui Aiax din Salamina,
nici furia lui Agamemnon
sau viclenia stăpânului Zeus
nu-l pot descumpăni;
Cu răsuflarea lui topeşte glonţul

I’m telling you about my father

the one who met
the thick layer of snow in Siberia,
the winds in Kabul.
In Delphi, he saw the dead
shaking off the dust
and subdued the Chinese dragon.

My father,
who looked in the eye the goddesses of Nara,
in Delphi spoke with the oracle
and breathed ash in the Ganges.

The strength of Ajax of Salamis,
the rage of Agamemnon
or the cunning of master Zeus
cannot dissuade him.
He melts bullets with his breath

Am șters pagini din memorie așa cum deschid fereastra să respir

Mi-am băgat amintirile,
păstrate de prea mult timp,
în saci de plastic și cutii de carton
pe care au venit să le ridice din fața casei.
Jurnale vechi, pe care mai bine nu le-aș fi scris,
scrisori de dragoste,
primii mei dinți de lapte căzuți,
lenjeria din bumbac, creația bunicii
care a murit cu numele libertății între dinți
și de la care am înțeles primul
că pacea este atunci când te doare.

De la ea știu că nimic nu ne este dat,
totul este împrumutat pentru un timp
inclusiv viața.

I've wiped pages from my memory the same way I open a window to breathe

I've put the memories,
kept for much too long,
in plastic bags and cardboard boxes
that are being picked up in front of the house.
Old diaries, which I shouldn't have written,
love letters,
my first fallen milk teeth,
the cotton linen, made by my grandmother
who died with liberty between her lips
and from whom I first understood
that peace is when it hurts.

I know from her than nothing is given,
everything is loaned for some time
including life.

Moartea cu tine a fost frumoasă

Am fost împreună
când cerul se risipea în bucăți,
dar nu ai simțit nicio spaimă
în mijlocul tuturor dezastrelor.
Ți-am spus să ieșim din acel loc,
nu am mai avut nicio scăpare
și ai decis să mergem îmbrățișați,
apoi stelele au început să cadă din cer,
să distrugă totul.
O minge uriașă de foc
a căzut peste noi;
nicio durere, nicio teamă,
doar o îmbrățișare -
moartea cu tine a fost frumoasă

Death with you was beautiful

We were together
when the sky blew to pieces
but you felt no fear
in the middle of all those disasters.
I told you to get out of that place,
we had no other means of escape
and you decided we should go embarrassed,
then the stars began falling from the sky,
to destroy everything.
A huge ball of fire
fell on us;
no pain, no fear,
just an embrace –
death with you was beautiful

Ochii tăi

două universuri
care se deschid
ca nişte ferestre
pe care intră lumina
fără ea
poezia mea
nu ar fi nimic

Your eyes

two universes
that open
like windows
letting in light
without it
my poetry
would be nothing

O zi în Irak

În orice minut putea fi posibil
să devin cenușă.
În acest loc
ura este un cancer
care crește în fiecare zi.
Cu cât înaintam, corpul meu,
dezintegrându-se,
părea opera unei întregi armate.

A day in Irak

Any minute I could’ve
become ashes.
In this place
hatred is a cancer
that grows each day.
As we advance, my body,
disintegrating,
seemed the work of an entire army.

Spălaţi-vă pe mâini şi curăţaţi toporul

Noaptea pășește în zdrențe,
purtând corona unui rege detronat -
oamenii încep să înțeleagă
că a trăi în acest regat este un privilegiu,
să-l vopsim cu altă culoare și nu cu sânge.

Wash your hands and clean the axe

Night walks in rags,
wearing the crown of a dethroned king -
people begin to understand
that living in this kingdom is a privilege,
let’s paint it in another color and not in blood.

Orașul rămase încoronat până la ziuă în doliu

În timp ce desenam
forma unui bun rămas,
copacii care se înălțau
din spatele gardurilor
au reliefat umbre dantelate,
întunecate și împietrite.

Mi-am predat osemintele îmbătrânite,
alții trufașele armuri ale sufletului.

Dintr-o dată
niște guri strâmbe strigau
nume de mame, de tați,
neveste și copii.

Orașul rămase încoronat
până la ziuă în doliu

The city remained crowned till daylight in mourning

While I drew
the shape of a farewell –
the trees arising
behind the fences
set off lace shadows,
dark and stony.

I handed in my old bone-relics,
others the lofty armors of the soul,

At once
crooked mouths shouted
names of mothers, of fathers,
wives and children.

The city remained crowned
till daylight in mourning

Învățătorul

Sunetul clopotului
anunța sosirea călăului -
îmi amintesc cu fața la tablă
acel glas venit parcă din alt veac;
N-ai voie, trebuie să...
Îi plăcea adesea să spună că imposibilul
nu este posibil să fie ignorat.
Trebuia să tac, să învăț,
și, mai ales, să am răbdare.
Când nu știam,
deasupra noastră părea că un regat
se destrăma și bucăți de ziduri
se loveau de fruntea noastră.
Trăiam ca un prizionier
care-și aștepta eliberarea

The teacher

The sound of the bell
announced the arrival of the executioner –
I remember facing the blackboard
that voice which seemed from another century;
You are not allowed, you must…
He often enjoyed saying that the impossible
cannot possibly be ignored.
I must be quiet, learn,
and especially have patience
When I did not know
over us it seemed like a kingdom
crumbled and chunks of wall
hit our foreheads.
I lived like a prisoner
awaiting his release

Adolescență

Etapele se succedau
într-un ritm accentuat;
primii bani, prima țigară,
primul contact sexual -
ultimele noastre griji erau
sida și cancerul

Boyhood

The phases followed
an alert rhythm;
first cash, first cig,
first sexual contact –
the least of our worries were
aids and cancer

Un om fără vise

Un om fără vise
este ca o mare fără navă,
ca un val fără stâncă,
copac fără frunze, fără rădăcini.

Este gol, ca un templu fără Dumnezeu;
nu are nici pași, nici lumină, nici speranță

A man without dreams

A man without dreams
is like a sea without a ship,
like a wave without a rock,
tree without leaves, without roots.

He is empty, like a temple without God;
no steps, no light, no hope

Treisprezece aprilie

În memoriam Erzozi Ernest
(fost component al formației Selena, din Călan)

treisprezece aprilie
atunci l-am văzut ultima dată
avea capul acoperit
cu o căciulă din lână
ținând parcă în mână
șiragul cu amintirile de peste zi
astăzi el e amintire

Thirteenth of April

In memory of Erzozi Ernest
(former member of the band Selena, from Călan)

thirteenth of April
that’s when I saw him last
his head covered
by a wool hat
seeming to hold in his hand
the string of memories from that day
today he is a memory

La moartea poetului

Acolo era Aius
împărţind cuvinte,
speranţe şi iluzii
celor morţi.

Aflând în cuvânt o forță
mai adâncă decât moartea,
poetul s-a trezit,
înaintând spre asfințit
îmbrățișând lumina

When the poet dies

Aius was there
spreading words,
hopes and illusions
to the dead.

Finding in the word a power
deeper than death,
the poet awoke,
advancing towards sunset
embracing light

Paradisuri închipuite

Un preot înveșmântat ca un strigoi
mi-a săpat în inimă o groapă
ca să iau cu mine pe lumea cealaltă
întreaga vâlvătaie a asfințitului -
nu înainte de a-mi da sfat
să mă feresc de paradisuri închipuite -
în cer și pe pământ.

Imagined paradises

A priest vested like a ghoul
dug a hole in my heart
so I can take to the after world
the entire blaze of the sunset –
not before giving advising me
to be wary of imagined paradises –
both in heaven and on earth.

O zi cât o viaţă

Mă târam pe jos, protejându-mă de gloanţe,
ca pe front,
în casă stam cu lumina stinsă,
evitam chiar să trec prin dreptul ferestrei.
Noaptea era neagră în mine,
jur împrejur vijeliile de foc
şi feeria înfricoşătoare a trasoarelor,
dimineaţa linişte,
din când în când mai şuierau gloanţele -
până şi pâinea avea gust de cenuşă

A day as long as a life

I crawled on the floor, protecting myself from bullets,
as if I were on the front,
inside I stayed with the lights off,
even avoiding to pass by a window.
Night was black in me,
all around blizzards of fire
and the terrifying play of tracers,
morning quiet,
from time to time bullets zipped –
even bread tasted like ash

Condamnat la moarte

Temnița se găsește
pe la jumătatea străzii,
alături de o biserică cu turn,
din care un ceas bate ultimele ore.
Aici lumina poartă mantie,
îngerii sunt cenușii.

Călăul mi-a îngăduit
o ultimă dorință -
am vrut să fii pământ,
pentru a trăi veșnic în tine

Sentenced to death

The cage is found
halfway down the street,
next to the church with tower,
from which a clock strikes the last hours.
Here light wears a cloak,
the angels are ashen.

The executioner has granted me
one last wish –
I wanted to be earth,
so I could live in you forever

Sunt răni…

Sunt răni ce nu se cicatrizează niciodată;
nu cunosc altă biruință decât căderea.
Oracolul a poruncit sorții mele
să fiu robul imposibilului.

Timpul trece și trăiește în locul meu;
sunt memoria sub rafale de uitare.

There are wounds…

There are wounds that never heal;
know no other victory than defeat.
The oracle demanded my fate
be slave to the impossible.

Time passes and lives in my stead;
I am memory under gusts of oblivion.

Eu sunt regele oaselor făcute țăndări

Inima-mi tremură
ca frunza toamnei, orfană,
știu că n-ai să mai vii.

Când ai plecat
nici măcar nu te-ai uitat înapoi
ca să vezi cum mă prefac
într-o statuie de cenușă

I am the king of shattered bones

My heart trembles
like a fall leaf, orphan,
I know you won’t return.

When you left
you didn’t even look back
to see how I became
an ash statue.

Experiență în zbor cu gândul

De mic mi-a plăcut să cred
că am puteri supraomenești,
numai de mine știute,
și că atingerea mea face minuni.
Îmi imaginam lumea
ca pe un spectacol cu păpuși;
pe ea o prințesă,
cu rochia sfâșiată a sufletului,
care în fiecare dimineață
se machia cu lacrimi
ca frumusețea ei
să capete demnitatea cenușii

Experience of flight with thought

As a kid I liked to think
that I had superhuman powers,
known only by me,
and that my touch made miracles.
I imagined the world
a puppet show;
her a princess,
with the torn dress of the soul,
who every morning
shed tears
so her beauty
gained the dignity of ash

Adio!

Pe asfalt cădea
plânsul portocalului
și tristețea făcea
să-mi tremure genunchii -
mâine poate fi mai rău,
mi s-a spus,
sau poate să nu mai fie nimic.

Îmi place de mic
să am ultimul cuvânt,
chiar dacă acesta e „adio!"

Farewell!

On the asphalt fell
the weep of the orange tree
and sadness made
my knees tremble -
it could be worse tomorrow,
I was told,
or there could be nothing left.

Since childhood I’ve liked
having the last word,
even if it is „farewell!”

Cel care a transportat pustiul

Când m-am născut,
timpul se oprise, așteptând un motiv
pentru care ar mai trece -
mama credea că sunt agent al paradisului.

În crucea nopții, huhurezul
doinea pe-un ram în cimitir -
tata credea că sunt un faraon.

Nu, eu sunt cel care a transportat pustiul.

The one who carried emptiness

When I was born,
time stopped, waiting for a reason
for which to pass -
mother thought that I was the agent of paradise.

In the dead of night, the eagle owl
reigned on a bough in the cemetery -
father thought I was a pharaoh.

No, I am the one who carried emptiness.

Cu gura flămândă de viaţă mai aştept doar moartea

Număr bubuiturile
ce răsună ca o simfonie a furtunii,
greşesc din nou socotelile -
până s-o iau de la capăt
mă întreb dacă războaiele
trebuie să înceapă dimineaţa
sau seara.
Buza neagră a gropii scoate fum,
pământul se rupe sub mine,
se aruncă spre cer
ca o paraşută ridicată de vânt -
cu gura flămândă de viaţă
mai aştept doar moartea

With mouth ravenous for life I await only death

I count the blasts
that resound like the symphony of a storm,
I get my calculations wrong again –
before I start afresh
I wonder if wars
should start at dawn
or at dusk.
The black lip of the hole smokes,
the earth breaks under me,
flings itself towards the sky
like a parachute lifted by wind –
with mouth ravenous for life
I await only death

Nu pleca!

Mai rămâi doar o clipă
să-ţi culeg privirile de catifea neagră
în fiecare gând parfumat cu amintire...
Nu spune nimic,
tăcerea mai are ceva de spus....
Mi-e dor de atingerea ta,
de mângâierea de rază:
mi-e sete de gustul de gheaţă
al lacrimilor noastre topite
pe buzele de carmin înfocat....
nu pleca,
mai vreau să-ţi simt inima odată
bătând în sufletul meu,
să trăiesc o ultimă secundă
în îmbrăţişarea ta

Don’t leave!

Stay a moment longer
so I may gather your black velvet glances
in every thought fragrant with memory…
Say nothing
silence has more to say…
I miss your touch
your ray-like caress:
I thirst for the icy taste
of your melted tears
on fiery carmine lips…
don’t leave,
I want to feel your heart once more
beating in my soul,
to live one last second
in your embrace

Eu nu sunt poet!

Eu nu sunt poet,
este numai strigătul
celui care s-a născut
cu blestemul de a fi
un visător înveterat

I am not a poet!

I am not a poet,
is just the shout
of the one born
cursed with being
a chronic dreamer

Jungla ființei mele

Astăzi am înţeles că problema mea este simplă:
eu nu pot controla ceea ce simt,
sunt prizonier al sentimentelor mele.
Gândurile-mi debordează fără destinaţie,
cad uşor pe versuri spontane plin de erotism.
Toate animalele aleargă să se joace în jungla fiinţei mele

The jungle of my being

Today I understood that my problem is simple:
I cannnot control what I feel,
I am prisoner to my feelings.
My thoughts overflow with no purpose,
fall easily on spontaneous lines filled with eroticism.
All the animals run to play in the jungle of my being

Vreau

Să-mi pun simţirile-n modul
şi să-mi adun
visele risipite prin nori,
să văd un codru în loc de flori
şi-n locul meu un uriaş
ce poate smulge primăverii
secretul goanei fără paşi

I want

To put my sensations in a pitch
and gather
my dreams scattered through clouds,
to see a meadow instead of flowers
and in my stead a giant
that can rip from spring
the secret of running with no steps

De la o poezie epică, Daniel Lăcătuş urcă decis spre una vizionară, parcă inflamată de fumegaţii de haşiş. Moartea şi înrobirea benevolă faţă de frumuseţe sunt motivele principale ale acestui volum vibrat de o senzualitate şi de un exotism de factură arabe. Dincolo de intensitatea şi de formulările ameţitoare, fascinaţia cărţii este asigurată şi de cosmopolitismul ei. O poezie de front, îndârjită să rememoreze pentru a se vindeca. Pe deasupra, gloanţele şi viruşii unei lumi cu toleranţă minimă la extaze şi patimi.

Felix Nicolau

From an epic poetry, Daniel Lăcătuş ascends decisively towards a visionary one, seemingly incited by a drug induced haze. Death and willing enslavement in the face of beauty are the main themes of this volume, moved by a sensuality and an exoticism reminiscent of Arabic literature. Beyond the intensity and the dizzying expressions, what is fascinating about this book is its inherent cosmopolitanism. A battle-ready poetry, fiercely seeking to remember and heal. What's more, the bullets and viruses of a world with minimal tolerance for ecstasy and ardor.

ISBN: 978-606-575-529-1

www.editurastef.ro

Daniel Lăcătuș - Femeia aceasta/ That women